

Sindirella Elbiseleri

Özel Okulda

Maya Gold

Çeviri
Tuğçe Altuntop

 epsilon[®]

Bölüm 1

Hiçbir şey okuldan sonra dışarıda yürümekten daha iyi hissettiremez. Arkadaşlarınız etrafınızdadır, herkes hep bir ağızdan konuşur ve bazı öğretmenler homurdanırken, siz sırada oturmazsınız ve *hareket edersiniz*. Kapıdan dışarı adım atarsınız, güneş yüzünüze vurur, okul otobüsleri sıralanmıştır ve muhteşemliğin onuncu tonu ekim ayı geride kalır. Kötü ne olabilir ki?

İki kelime: Fransızca sınavı.

Üç yapalım: *Yarınki* Fransızca sınavı.

Ders kitabı mezar taşı gibi çantamda duruyordu. En iyi arkadaşım, Jessica Munson, dünya umurunda değilmiş gibi ayakkabılarını yaprakların üzerinde sürüyerek önümde yürüyordu. Çünkü Jess, arkadaşlarımin geri kalanı ve aklı başında herkes gibi, Madam Lefkowitz'in işkence odasına gitmek yerine İspanyolca dersi alıyordu. Öğretmenim derste işlenecek konuların listesini verir vermez, midemde bir ağırlık hissetmeye başlamıştım. Neden fiiller *düzensiz* olmak zorundaydı ki? Bu kulağa saygısızmış gibi gelmelerine sebep oluyordu.

Jess otoparktaki kaldırımın kenarından kuru yaprak yığımına atladı. Güneş parlak kızıl saçlarını ışılatıyordu. “Haydi Diana!” diye bağırdı ve onun arkasından atlama-
dan duramadım. Jess her zaman durumu hafifletmeyi ve beni rahatlatmayı başarıyordu. Kayleigh Carell, sekizinci sınıfın kraliçesi, daimi yardımcısı Savannah’a dönüp, “*Bazı insanların emekleyen çocuklar gibi davrandığını farket-
mi hiç?*” dediğinde ayaklarımızla birbirimize yaprak yığını fırlatıyorduk.

Savannah sahte kıkırdamasını eliyle kapatarak, “İyi laftı!” dedi.

Züppe gibi davranmaktan iyidir, diye bağırarak karşılık vermek istedim ama Kayleigh’i kızdırmak hiç iyi bir fikir değildi, özellikle Jess ve benim sonsuza dek arkadaş kalacağımız Ethan Horowitz ile çıktığı düşünülürse. Çoğu zaman, Ethan’ın hatrına ve tabii hepimiz drama kulübünde olduğumuzdan, Kayleigh bize iyiymiş gibi davranırdı. Fakat bu bir yılının gülümsemeye çalışmasını izlemekten farksızdı.

Kayleigh eski tarz fitilli kadife ceketime şöyle bir baktı ve her zamanki gibi iki farklı renkte bağcıkla bağlanmış boğazlı Converse’lerime gözlerini dikti. Bugün bağcıklarım sarı ve turuncuydu; ağaç yapraklı güz tarzım. Kayleigh burnunu havaya kaldırdı ve geçerken burnunu çekti. O ve Savannah, her ikisi de Hollister marka kapitone beyaz ceket giyiyorlardı ve ‘hafif’ taşlanmış kotlarını Ugg’larının içine sıkıştırmışlardı. Onları arkadan ayırt etmenin tek yolu Kayleigh’nin daha sarı olan atkuyruğuydu.

Jess fısıldayarak, “Lütfen onun bizimle aynı otobüste olmadığını söyle,” dedi.

“Hayır değil,” dedim. “Otobüs kartını aldın mı?”

Jess ve ben, okula yürüme mesafesinde yaşıyorduk. Fakat geçtiğimiz eylül ayında, üvey annem okuldan sonra babamın kuru temizleme dükkânında çalışmak zorunda olduğuma karar verdi. Zamanlama daha da kötü olamazdı ve benim için hayal kırıklığından da öteydi; güz gösterisinde rol almama izin verilmemişti. Fakat bu olay gerçek bir mucizeyle sonuçlanmıştı; sayesinde dünyanın en harika Broadway müzikali, *Melek*’in açılış gecesine gizlice katıldım. Hatta gösteriden sonra başrol oyuncusu Adam Kessler’la tanıştım ve yıldızların altında onunla dans ettim! Eğer Sindiella Kuru Temizleme’de çalışmamış olsaydım, bunların hiçbiri olmazdı. Yani şimdilik kuru temizlemecide çalışmaktan mutluydum.

Bugün Jess benimle ilk kez işe gelmek için otobüse bindi. Beni ziyaret etmek için can atıyordu, fakat bu haftaya kadar, provalarla ve annesinin ev işleriyle meşguldü. Şimdi takılmak için boş bir öğleni vardı ve bildiğiniz üzere ben, Fransızca fiillerin içinde boğuluyordum. Fransızcada, “Bu tamamen berbat” nasıl denir merak ettim.

Bayrak direğini geçiyorduk. Eğer direğin tepesine çıkmış olsaydık ve aşağıya Weehawken Ortaokulu’na giden çocuklara baksaydık, muhtemelen patenlerle yarış yapıyor gibi gözüktürlerdi. Hiçbirimizin birbirine çarpıp çarpılmaması inanılır gibi değildi. Jess ve ben kalabalığın arasında 26A otobüsüne

doğru giderken, birisi bize hafifçe çarptı. Okula yeni gelen, İngilizce sınıfımdaki Will Carson'dı bu. Aynı zamanda drama kulübünde sahne ekibinde çalışıyordu.

“Tahmin et ne oldu?” dedi Will, spor ayakkabısının ucunda zıplayarak.

“Bilmiyorum, ne oldu?” Jess'in sesi iğneleyici ama dostçaydı. O ve Will yakın arkadaşlardı.

Will çok heyecanlıydı, önümüzde daireler çiziyordu ve koyu renk saçları alnına düşmüştü.

Ağzı kulaklarındaydı ve fark ettim ki -bu ilk fark edişim değildi- biraz hoş sayılabilirdi. Adam Kessler ya da Robert Pattinson hoşluğu gibi değildi tabii ama sekizinci sınıfa göre fena sayılmazdı.

“Konsere çıkacağım! Gerçek bir tanesine ve para karşılığında!”

“Şaka yapıyorsun!” Jess o kadar ani durdu ki arkasından ona çarptım. Utançtan yüzüm kızardı.

“Gerçekten mi?” diye sordum alaycı bir şekilde, öylesine söylemiş gibi gelmişti.

Will mutlu bir şekilde başını sallayarak onayladı. “Abimin grubuyla birlikte. Cumartesi gecesi Foreman Akademisi'nde bir dansta çalacaklar ve dün başçılarını futbol antrenmanında iki parmağını kırmış. Abim de yerine geçip geçemeyeceğimi sordu.”

“42. Sokak oyunundaki gibi!” dedim birden. Aman Tanrım, bunu gerçekten yüksek sesle mi söylemişim?

Will kafası karışmış gibi gözüküyordu ama ben ona o

müzikalin yıldızın bacağına kırması ve yardımcı oyuncunun onun yerine geçmesi hakkında olduğunu açıklayamadan önce Jess, “Foreman Akademisi mi?” diye sordu. O kadar büyülenmiş gibi konuşuyordu ki Will’in ona *MTV Live*’da çalacağını söylediğini sanabilirdiniz.

“Ciddi misin? Umarım sana fazlasıyla para ödüyorlardır!”

Will, “Aslında biliyor musun, hiç sormadım,” diyerek omzunu silkti. “Grubun geri kalanı yeterince iyi olduğumu düşünsün diye fazlasıyla memnun görünmeye çalışıyordum, ama evet, sanırım öderler.” Bu utangaç haliyle, cümlelerinin ortasında takılıp kalan, İngilizce sınıfından tanıdığım Will Carson’a daha çok benziyordu. Okulun ilk haftaları onun dilsiz olduğunu düşünmüştüm.

“Foreman Akademisi nedir?” diye Jess’e sordum.

“Ah, haydi ama, milyonlarca kez önünden geçmiş olmalısın,” dedi. “Süslü bir yatılı okul, Palisades’in tepesinde yükselen bir kale,” dedi Jess. “Büyük çitlerin arkasında, kuşbakışı etrafı izlediğin yerin yanında?”

Hâlâ durumu anlamıyordum. Jess iç çekti. “Sen muhtemelen önünden arabayla her geçişinde herhangi bir gösteriye katılmak için hayal kuruyordun. Okulun binasını yoldan göremezsin. Bizim gibi fakirlerden saklıdır. Duydum ki oraya gitmek pek çok üniversiteye gitmekten daha fazlaya mal oluyormuş.”

“Her neyse,” dedi Will. “Grup gerçekten havalı. Hepsi ya son sınıf ya da sondan bir önceki. Solistin sesi *Pink*’in sesine benziyor.”

“Seni görmek için gelmek zorundayız.” Jess çenesini inatçı bir şekilde kaldırmış ve kollarını kavuşturmuştu.

Will tereddüt etti. “Sanırım dans sadece Foreman Akademisi öğrencileri için.”

Jess, “Tamam, biz erken geliriz ve aletleri taşıyoruz,” dedi ve ben onun ayağına basabilmeyi diledim. Will’in sekizinci sınıftan iki kızı, havalı lise grubuyla çaldığı konserine getirmek istememesi daha ne kadar açık olabilirdi? Will sırt çantasını bir omzundan diğerine aldı ama bir şey söylemedi.

“Birkaç ziyaretçi götüremeyeceğini söyleme. Müzik grupları konserlerine *her zaman* misafir getirir,” dedi Jess. “Biz senin fan kulübün olacağız.”

Will o kadar rahatsız gözüküyordu ki okul servisinin korna sesleri geldiğinde dualarına cevap verilmiş gibi rahatladı. Jess’in elini yakaladım ve onu otobüsümüze doğru çekerken, Will’e omzumun üzerinden bağırdım: “Sonra görüşürüz, tamam mı?”

Jess ve ben nefis bir Özgürlük Heykeli ve New York Limanı manzarasının olduğu yol boyunca Foreman dansı hakkında kavga ettik. Birkaç tane dik yokuş vardı ve otobüs buradan her geçişinde, beşinci sınıfta okuyan erkekler hız trenindeymiş gibi bağıryorlardı. Bu kesinlikle sinir bozucuydu.

“Ama Will gelmemizi *istemiyor*. Bu apaçık ortadaydı.”

Jess , “Mümkün değil,” dedi. “Sadece *oğlan çocuğu* gibi davranıyor.”

“O da ne demek oluyor?”

“Bu demek oluyor ki sorduğum için gizliden mutlu oldu ama bunu bilmemizi de istemiyor, çünkü bu çok havalı bir davranış olmazdı. Yani hayır der gibi davranıyor ama gerçekte evet demek istedi.”

“Bu çok saçma!”

“Benim bir erkek kardeşim var,” dedi Jess karamsar bir tavırla. “Onların düşüncelerinin nasıl mantıksız olduğunu bilirim.”

Kavgamız rahatlıkla sonsuza dek sürebilirdi ama inmemiz gereken durağa gelmiştik. Sindirella Kuru Temizleme'nin çatısındaki neon tacı ve turkuaz vitrini olan Sam'in Restoranı'nı görebiliyordum. Kaldırırma çıktık ve temizlemeciye doğru yürümeye başladık.

“Sonunda her zaman bahsettiğin o muhteşem insanlarla tanışacağım,” dedi Jess.

“Her zaman bahsetmiyorum.”

“Nerdeyse. Drama kulübünden daha çok bahsettiğin kesin.”

“Merhaba, drama kulübüne *gidemiyorum*. Neyse, tatil gösterisini hazırlamak dışında şimdi hiçbir şey yapmıyorsunuz ki onda da ben yokum. Yani ısrarla hatırlatmaktan vazgeç.”

“Üzgünüm,” dedi Jess taca bakarak. “Vay canına. Deden satın aldıktan sonra buraya hiç gelmemiştim. Lobideki sakız makinesi hâlâ duruyor mu?”

“Elbette.”

“Bedava alabiliyor musun?”

Güldüm. “Ne sandın?”

“İşe alınırken,” dedi Jess, “bedava sakız konusunda ısrar edeceğim.”

“Etmelisin. Bunu yaparken patronuna sana ücretsiz araba vermesini de söyle.”

“Şoförle birlikte,” dedi Jess. “Seni *Melek* müzikaline götüren adam gibi. Annem ve ben trenle gitmek zorunda kalmıştık.”

Melek müzikaline yaptığım küçük kaçamağım sayesinde Adam Kessler ön sıralardan 2 kişilik bilet yollamıştı ve çekilişi Jess kazanmıştı. Geçen hafta annesiyle birlikte oyna gittiler ve o zamandan beri Jess tam bir şöhret delisine dönüştü. “Her gece Broadway gösterisi izleyebilmeyi ve eve limuzinle dönmeyi istemez miydin?”

Jess beni her zamanki gibi güldürdü. “Hadi ama!” dedi.

“Annem ve benim yemek yediğimiz restorandan bahsetmiş-”

“Beş kere falan.”

“Yemek harikaydı.” Jess iç çekti.

Jess’in annesi boşanmıştı ve hemşire olduğu için çok fazla çalışıyordu. Fakat Jess biletleri kazandığında, Bayan Munson onu tiyatronun yanındaki dört yıldızlı bir Fransız restoranında öğle yemeğine götürmüştü. Başlangıcı ve salatayı paylaşmışlardı ve tatlıya çok para harcamışlardı. “Kesinlikle değdi,” dedi Jess tekrarlayarak. “Madam Lefkowitz sorununu unut. Krem karameli bulan her ülke bana göre iyidir. Hey, nereye gidiyorsun?”

Temizlikçinin ön kapısını geçtim ve binanın arkasına doğru ilerledim. “Personel girişi,” diyerek sırtıttım. “Kulise gidiyoruz.”

“Harika,” dedi Jess.

Aslında Sindirella Kuru Temizleme’nin arka kapısı, prova odalarıyla kahve makineleriyle dolu bir koridora açılan bir sahne kapısını andırıyordu. Hatta çalışanların giymek zorunda oldukları yeşil önlüklerle dolu kıyafet askısı bile vardı. Çalışma kartımı okuttum ve önlüğümü aldım.

“Ben de bir tane giymeli miyim?” diye sordu Jess.

Duraksadım. “En iyisi giyme. MacInerny sana bağırabilir.”

Bayan MacInerny benim gözetmenimdi. Kendisi zayıf, her zaman suratı asık, kuşa benzeyen bir kadındı. Tüm bu tezatlıklara rağmen ismi Joy’du. Tezgâhtaki arkadaşlarım ve ben ona Joy ya da Mac Saldırısı deriz.

Jess ve ben soyunma odasına doğru yöneldik ve bahsettiğim arkadaşlardan biriyle çarpıştık; Elise Andrews. Hoboken Lisesi’nde üçüncü sınıf öğrencisiydi. Şimdiden önlüğünü giyip isim etiketini takmış ve uzun sarı saçlarını at kuyruğu şeklinde toplamıştı. Jess’e gülümsedi. “Stajyer misin?”

Jess kafası karışmış gözüküyordu. “Şey, hayır, ben sadece-”

“Jess benim en iyi arkadaşım,” dedim hızlıca. “Sadece takılıyor.”

“Ah, üzgünüm,” dedi Elise. “Basketbol sezonu boyunca

yerime geçmek için işe alındığını düşünmüştüm. Antrenmanlar iki hafta içinde başlıyor. Ben Elise.”

“Ve ben Cat,” dedi giyinme odasına yeni giren minyon, koyu saçlı kız. “Biz okul sonrası Üç Silahşörleriz. Saçlarına bakılırsa sen Jess olmalısın.”

Jess bana bir bakış attı ama içten içe memnundu. “Siz benim hakkımda mı konuşuyordunuz?”

Paltosunun düğmelerini açıp dolabına asarken, “Evet, iyi anlamda,” dedi Cat. “Tezgâhta ilk kim var?”

“Sen varsın Catalina,” dedi Elise. Cat gözlerini devirdi.

“Harika. Bugün Joy’la birlikte çalışmak için can atıyorum.”

Önlüğüme isim kartımı takarken beni izledi. “Ona misafir getirdiğini söyledin mi?”

“Ona söylemesi için babama söyledim.”

“Ah, küplere binecek. İyi zamanlardı!” Cat pis pis sırıttı. Yeşil önlüğünü kaptı, döndü ve atölyeye doğru gitti. Kapı açılır açılmaz Jess elini kulağına götürdü. Birkaç hafta önce makine sesinin bana nasıl gürültülü geldiğini hatırladım. O zamanlar Elise bana sese alışacağımı söylemişti ve sanırım alışmıştım da.

Elise alışveriş çantasından ekose kumaştan bir şey çıkardı, ardından da lacivert başka bir şey. “O da ne?” diye merakla sordum.

“Kuzenimin okul forması. Üzerine boya dökülmüş, benden leke çıkarıcı damlatmamı rica etti. Kısa süre sonra görüşürüz.” Elise samimi bir şekilde gülümsedi ve üniformayla atölyeye doğru ilerledi.

Jess bu sefer kulaklarını kapamadı ama kaşları daha da yukarı kalkmıştı. “Ben de sahne ekipmanlarının yapıldığı kereste dükkânını gürültülü sanırdım!”

“Ah, biz burada rock konserinde gibiyiz,” diyerek giysi dolabımı kapadım. “Hazır mısınız?”

“Bir saniye.” Jess yeni kırmızı cep telefonunu çıkarıp soluk yeşil önlüğümler ve üzerindeki altın rengi saçma taç deseninin altındaki isim etiketimi birlikte fotoğrafımı çekti.

“Herhangi birine göster ve öl!”

“Kime göstereceğim ki? Will’e mi?” Jess güldü. “Kayleigh Carell?”

“Seni dokuz kez öldürürüm. Dalga geçmiyorum.”

“Sakin ol. Sadece kendi gözlerim için,” dedi Jess. “Herkesin imrenmemesi için Facebook’ta paylaşmayacağıma söz veriyorum.” Telefonu yakalamaya çalıştım ve telefonu kafasının üzerinde tuttu, gülüyordu. Ben ona doğru hamle yaparken ikinci bir fotoğrafımı çekti.

“Bu hiç adil değil!” Sadece dalga geçtiğini biliyordum ama yine de paniğe kapıldım. Eğer biri görürse çok utanırdım.

Jess, “Hey, Diana. *Geri saralım*,” dedi rahatlatıcı bir tonda. “Bak, fotoğrafı sileceğim tamam mı? SİL tuşuna basarken izle.” İki kere sil tuşuna bastı ve bedenim rahatladı.

“Teşekkür ederim,” dedim.

“Arkadaşlar ne içindir?” Jess sırtıttı. Telefonunu çantasının fermuarlı dış gözüne yerleştirdi ve bana baktı. “Bu senin dolabında güvende olacak mı?”

“Tabii ki.”

“Sana yeni telefonuma âşık olduğumu söylemiş miydin?”

“Sadece altı milyon kez,” diyerek dolabın kapağını çarptım. “Hazır mısın?”

“Kesinlikle!”

Kapıyı açmak için ittim. Her zamanki gibi atölye kalabalıktı. Dünyanın en büyük giysi dolabını hayal edin; yeşil önlüklerin içindeki bir sürü insan elbiseleri asıyor, buharla pantolonları ütülüyor, çok miktarda kıyafeti farklı çamaşır makineleri için ayırıyordu. Radyo, makinenin gürültü sesinden dolayı yüksek seste müzik yayını yapıyordu. Havada hareket eden kemer plastik poşetlerde giysileri taşıyordu.

“Vay canına!” dedi Jess, başı sağa sola dönüyordu. “Bu çok güzel! Noel Baba’nın giysi atölyesi gibi!”

Kabul etmeliydim ki eğer moda ve giysilere benim gibi ilginiz varsa, temizleyicinin arka kısmı sihirli gibidir.

Jess’e otuz gün içinde kuru temizlemeciden alınmamış giysilerin olduğu askıyı gösterdim. Eğer askıda altmış günden *fazla* kalırlarsa, hayır kurumuna verileceklerdi - ya da çalışanlara.

“İkinci el eşya satan dükkânlar gibi,” dedi Jess. “Cadılar Bayramı kostümleri için ilk durak.”

Cadılar Bayramı’na üç hafta vardı ama şimdiden kostümümüzü planlıyorduk. Ben zombi kontes olmamızı istiyordum ama Jess punk rock perilerini tercih ediyordu. Siyah deri cekete parmağıyla dokundu. “Bu mükemmel olurdu.”

“Aklından bile geçirme,” dedi hemen arkamızdan gelen neşeli bir ses. “Altı gün sonra ceket benim.” Bu bakım elemanı Chris’ti. Onun adı Chris Dowling’di ama o Chris Rock’ın daha az zengin hali olduğunu söylemeyi seviyordu. Jess’i tanıştırdım ve Chris, Jess’e, “Harika bir zevkin var ama onu ilk ben gördüm, duydun mu?” dedi.

Jess güldü; buradaki herkesi seveceğini biliyordum.

Şey, neredeyse herkesi.

Jess’e diğer favori mekânımı göstermek istiyordum: İklim kontrollü depo! Burada kürk mantoları ve lüks malları tutuyorduk. Ancak burada onun delireceğine dair içimde bir his vardı ve biliyordum ki fazla oyalanırsak MacInerny arkadaş getirdiğim için bana daha da fazla sinirlenecekti.

“Beni takip et,” diyerek gürültüden daha yüksek sesle bağırdım ve atölyelerin arasındaki koridordan aşağıya doğru yola koyulduk. Jess’i buharlı ütü kısmında çalışan yaşlı Bay Chen ile tanıştırdım fakat eşi Rose hasta olduğundan bugün işe gelememişti. Sınıflandırma masasının ve paketleme makinesinin arasından geçtik. Daha sonra tezgâh kısmına açılan çift kapıları ittik. Bu, gürültülü bir restoranda mutfaktan ayrılıp, müşteri kısmına gelmek gibiydi. Binanın bu kısmı uzun cam pencereler sayesinde aydınlık ve havadardı. Cat bilgisayara yeni bir sipariş giriyordu ve Bayan MacInerny yazar kasada müşteri değişimiyle ilgileniyordu. Beni Jess’le görür görmez öfkelenerek ağzı düz bir çizgiye dönüştü.

“Bu da kim? Arka kısımda ne yapıyorsun?” diyerek çıkıştı.

Cat başını bize doğru çevirdi, dudağını bükerek, “Size söylemişim,” dedi.

Kulaklarımın yandığını hissedebiliyordum. “Babam dedi ki-”

“Sadece çalışanlar arkada bulunabilir. Kuralları biliyor-sun.” Bu kadar küçük birinin böyle bir otoriteyle emir vermesi inanılmazdı. Kendinden iki kat büyük köpeklere havlayan şu teriyer cinsi köpekler gibiydi.

Tezgâhın açılır kapanır kısmını kaldırdım ve Jess beni takip etti. Müşteri kısmından doğru Joy’a “Bu Jessica Munson. Babam size bugün geleceğini söylemişti,” dedim.

MacInerny yılanları dondurabilecek bir bakış attı ve ben durumu daha da berbat ettiğimi fark ettim. En başında benim burada çalışmamı hiç onaylamamıştı ve babamdan bahsetmekte yardımcı olmayacaktı. Yine de çok geçti: Babamın ofisinin kapısı açıktı ve o dışarı çıkıyordu.

“Sana söylemeyi unutmuş olabilirim,” dedi babam, “ama evet, Diana’ya bu öğlen en yakın arkadaşını getirmesi için izin vermişim. Hoş geldin, Jess!”

“Teşekkürler Bay Donato,” dedi Jess, sesi alışılmadık bir biçimde uysaldı.

Fakat MacInerny bitirmemişti. Jess’e döndü, babamın hatırı için sahte bir gülüşle, “Gerekli bazı güvenlik önlemleri var. Anlayış göstereceğine eminim,” dedi.

Jess başıyla onayladı. “Annem hastanenin laboratuvarında çalışıyor. Fazlasıyla dikkatli olacağım.”

Babam, “Tabii ki olacak,” diyerek gülümsedi. “Jess, Diana

ile çalışmayacak, sadece hızlı bir tur atacaklar ve daha sonra önde oturup ödev yapacaklar. Açıkçası, ben bir sorun göremiyorum.”

MacInerny bir cevap ortaya atmadan önce, Jess'i elinden yakaladım. “Gel de terzi atölyesini gör.”

Üç terzinin camla bölünmüş kendi alanı vardı ve bir kenarı tezgâha bakıyordu. Burası bir sürü kumaş numunesiyle ve dikiş makinesinin rahatlatıcı uğultusuyla doluydu. İki terzi, Sadie ve Loretta, kendimi bildim bileli burada çalışıyorlardı. Dedem ben bebekken onlarla tanışmam için getirmişti ve bana beşiğimin yorganını nasıl diktiklerini anlatmaya bayılırlardı.

Baş terzi Nelson Martinez, bu iki kadının torunları olacak yaştaydı, fakat kimsenin onun patron olduğundan şüphesi yoktu. Harika bir tasarımcıydı ve üniversiteye gitmek için para biriktiriyordu. *Melek*'in galasına gittiğimizde Cat ve benim için muhteşem güzellikteki elbiseleri o dikmişti. Jess tüm hikâyeyi biliyordu ama ona kimseye tek kelime etmeyeceğine dair söz verdirtmiştim.

Bugün Nelson kesim makinesine yaslanmış, özgüvenli bir şekilde makasla kalıp parçalarının üzerinde çalışıyordu. Tişörtünün üzerine çizgili bir yelek geçirmişti ve altına siyah kot giymişti, ayrıca hip-hop sanatçılarına özgü fötr şapka takıyordu. Jess'i görünce doğruldu.

“Amy Adams!”

“Affedersiniz?” dedi Jess.

Nelson bir adım geri attı, onu baştan aşağı inceledi. “1 metre 60 santimetre?” Jess başıyla onayladı. “Harika.”

“Bu arada bu Jess,” dedim ve en yakın arkadaşşıma döne-
rek, “Nelson merhabalara inanmaz.”

“*Hola!*” dedi Nelson sabırsızca. “Benim elbise modelim
olur musun?”

Jess’in gözleri büyüdü. “Elbette!”

Nelson prova mankeni üzerindeki, beyaz uzun kabarık
etekli elbiseyi gözden geçirdi. “Bir tane müşteri *Manhat-
tan’da Sihir* müzikalinden bir elbisenin aynısını dikmemi
istedi. Kolları sönmüş voleybol topu gibi ama müşteri böy-
le istedi. Giyinme odası sağ tarafta.” Nelson tuvaleti Jess’in
kollarına sıkıştırdı ve onu üçlü aynanın yanındaki perdeyle
kapatılmış kabine gönderdi.

“Kim *Manhattan’da Sihir*’den bir tuvalet sipariş edebilir
ki?”

Nelson omuz silkti. “Newark Sahne Sanatları Merkezi’n-
deki Cadılar Bayramı hayır balosu için.”

Afallamıştım. “Cadılar Bayramı için el yapımı kostüm
mü?”

“Zengin insanlar farklıdır.” Nelson prova odasına sesle-
nerek, “Hey, orada her şey nasıl gidiyor?” dedi.

“İyi.” Jess’in sesi kısıktı. “Fermuar olmaması dışında her
şey iyi.”

“Daha yapım aşamasında. Senin üzerinde işneleyece-
ğim.”

“Tamam,” dedi Jess, perdeyi açtı ve kendinden emin ola-
mayarak dışarıya adım attı.

Sadie kalbinin üzerinde ellerini kavuşturdu. “Film yıldızı
gibi olmuşsun.”

Loretta'nın sesi yankılandı: "Nefiss!"

"Elbisenin kolları iğnelense daha iyi olurdu," dedi Nelson. "Ama ben sadece emirlere itaat ediyorum. Taburenin üzerine çık, etek ucunu iğneleyeceğim."

Nelson'u çalışırken izlerken, *Melek* müzikali için diktiği siyah beyaz saten elbiseyi giydiğimde hissettiklerimi ve Adam Kessler'la yaptığım inanılmaz dansı anımsamaktan kendimi alamıyorum. Mehtapta bahçede dans ettiğimizi hayal ederken *Hayat neden hep öyle olamazdı ki?* diye düşündüm. Tek yapabildiğim iç çekmemi engellemekti.

"Bu harikaydı!" Jess, atölyeye doğru beni takip ederken ağlıyordu. Jess'in arka atölyede hiçbir şeye dokunmayacağı konusunda Bayan MacInerney'e söz verdiğimden, etiketlenmiş kıyafetlerle dolu tekerlekli arabayı ben itiyordum.

Yazar kasada çalışmak ya da ağır makinelerle çalışmak için teknik olarak çok genç olduğumdan, yaptığım işin büyük çoğunluğu bir odadan diğerine kıyafetleri teslim etmek ve bir şeyleri asmaktı. Garson olmadan önce komi olmaya benziyordu.

"Birinin o tuvaleti yardım balosu için alabildiğine inanabiliyor musun?" dedi Jess.

Adam'ı düşünerek, "*Ben* baloya geri dönmek istiyorum," dedim sersem sersem.

"Belki Nelson sana Foreman Akademisi dansı için kıyafet diker."

El arabasını durdurdum. "Davet edilmedik, tamam mı? Will o dansa gitmemizi istemiyor. Hiçbir yol, hiçbir şans yok. Bu hayatta olmaz."

Jess başını salladı. “Emin misin?”

Beni deliye çeviriyordu ama onu sevmeden edemiyordunuz.